

עפ"א 24790/06/21 - עירית עכו נגד הלוי אונגר

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 24790-06-21 נ' אונגר

לפני כבוד השופטת אילת דגן
המערערת:

עירית עכו
ע"י ב"כ עוה"ד אסף שלם

הלוי אונגר

-נגד-
המשיב:
פסק דין

1. לפניי ערעור על החלטת בית משפט קמא בעכו, כב' השופטת דנה עופר, בתיק ח"נ

51479-08-19, שזיכה המשיב מעבירה של חנייה ברכבו על מדרכה.

2. כנגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של העמדת רכב על מדרכה שלא נקבעה כמקום חנייה מוסדר, עבירה לפי סעיף 5(ב)(3) לחוק העזר לעכו (העמדת רכב והחנייתו התשנ"א-1990), כאשר יוחסה לו עבירה לפיה ביום 23.3.2019 בשעה 12:10, חנה הנאשם את רכבו על מדרכה עם כל ארבעת גלגליו, עבירה שבצדה קנס של 500 ₪.

3. ביום 16.2.2020 התקיימה הקראה בעניינו של המשיב בבית משפט קמא, במסגרתה כפר המשיב בעובדות כתב האישום ולטענתו, הוא החנה את רכבו ביום שבת בשטח שאין גישה אליו להולכי רגל ומהווה חנייה של בית מלון, לצורך פריקה וטעינה, ללא הפרעה לתנועה.

כן טען המשיב, לאכיפה בררנית.

4. נוכח כפירתו, התקיימו הוכחות בבית משפט קמא ולאחר שמיעת העדים וטענות הצדדים, זיכה בית משפט קמא את הנאשם.

5. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים בערעור, דין הערעור להתקבל.

6. בית משפט קמא קבע, כי: **"ספק אם ניתן להגדיר את המקום שבו חנה הרכב כמקום המיועד להולכי רגל, ולפיכך יש לזכות את הנאשם מביצוע עבירה של חנייה על מדרכה"**.

אני סבורה, כי בית המשפט טעה בקביעה זו. די לעיין בצילום שנעשה על ידי פקח מטעם המערערת בזמן אמת כדי להיווכח שמדובר במדרכה, הן כהגדרתה בדיון והן על פי השכל הישר.

מדובר במדרכה שמרוצפת באבן משתלבת ושפת הכביש המסומנת באדום לבן.

7. הטענה שמדובר בשבת ואין הפרעה לאף אחד, או אין אפשרות להולכי רגל לעבור שם, אין בה ממש. העובדה שהמשיב חנה שם, מוכיחה שאפשר לעבור שם. לא הוכח שמדובר בשטח המיועד לפריקה וטעינה ואין כל תמרור התומך בטענה זו.

מהתמונות שהוצגו, ברור כי הרכב שעומד על המדרכה חוסם אפשרות מעבר של הולכי רגל אם יזדמנו לשם, בוודאי חוסם מעבר של עגלת תינוק, ככל שמאן דהו ירצה לעבור שם ובכך יש משום פגיעה בציבור הרחב.

העובדה שמדובר בשבת ולא ביום חול, אינה מעלה או מורידה מעצם ביצוע העבירה. המקום בו חנה המשיב, עומד בהגדרת "מדרכה" כפי שקבוע בתקנות התעבורה, התשכ"א-1961, שכן המקום מהווה: **"חלק מרוחבה של דרך שאינו כביש, המצוי בצד הכביש ומיועד להולכי רגל ואם נמצא מפלס אחד ובין אם לאו".** הגדרת מקום כמדרכה, פורשה בפסיקה כטעונה מבחן כפול: מבחן המיקום, היינו "חלק מרוחבה של דרך שאינו כביש, המצוי בצד הכביש" ומבחן הייעוד "מיועד להולכי רגל". בהתאם להגדרה, אין צורך שהולכי רגל ישתמשו בשטח הלכה למעשה, ודי בכך שהוא מיועד להולכי רגל. ראו לדוגמא ע"פ (מחוז-נצ') 45216-10-12 **אסמעיל נ' עיריית נצרת עילית** (פורסם בנבו ביום 11.2.2013).

8. הטענה של אכיפה בררנית לא הוכחה ולו במקצת. בעניין זה הוכח כי באותו יום נתן אותו פקח ארבעה דוחות חנייה באותו מקום (עוד שלושה בנוסף למשיב). המשיב, אף לא חזר על טענה זו בתשובתו לערעור.

9. מיותר לציין כי עסקינן בעבירה מסוג אחריות קפידה, שבעניינה אין צורך בהוכחת מחשבה פלילית או רשלנות ועל כן, אין נפקות לשאלה אם המשיב סבר שמדובר במקום שמותר לחנייה או שנתקל במצוקת חנייה ולכן נאלץ לחנות שם.

10. לפיכך, אני מקבלת את הערעור ומרשיעה את המשיב בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

11. אני מורה על החזרת התיק לבית משפט קמא לצורך גזירת העונש.

ניתן היום, כ"ד שבט תשפ"ב, 26 ינואר 2022, בהעדר
הצדדים.

